

Forslag til reorganisering af IÆK efter fakultetseftersynet (Version 1 mhp. de første drøftelser i ledelseskreds, råd og nævn)

Baggrund

Vi er på nuværende tidspunkt nået dertil i det igangsatte fakultetseftersyn, at fakultetsledelsen er på vej med et løsningsforslag, der snarest sendes i høring med svarfrist d. 05.12.14. Dokumentet skal lige en tur rundt om Akademisk Råd og fakultetssamarbejdsudvalget, før det kommer ud til alle, så der er lige et par armsving endnu, før papiret er helt klart.

Jeg tror dog godt, jeg med nogenlunde sikkerhed kan sige, at der i ledelsesudspillet kommer til at indgå en passus om, at der skal gennemføres decentrale drøftelser vedrørende muligheden for at reorganisere institutterne. Det skyldes, at den grundlæggende tilbagemelding fra de indledende decentrale drøftelser har været, at vi alt andet lige nok gør klogest i ikke at pille ved institutstrukturen i denne omgang, og at vi derfor skal finde løsninger internt på institutterne.

Selvom der selvfølgelig ikke er foretaget en endelig beslutning mht. den grundlæggende organisering af fakultetet før afslutningen af høringsfasen, bliver vi altså nødt til at gå i gang med overvejelserne over, hvordan vi forbedrer de forbedringer af organiseringen, vi allerede har besluttet på IÆK. Vi skal gerne være parate til at give vores bud på, hvorledes IÆK bedst ville kunne reorganiseres, allerede ved udgangen af semestret. Sådan må det være, fordi tilslutningen til de store institutter er givet under forudsætning af, at der findes løsninger på de indmeldte problemstillinger inden for rammerne af institutterne. Denne præmis tilsiger, at der skal findes løsningsmodeller *samtidig med*, at vi drøfter, hvordan vi skal reagere på fakultetsledelsens udspil.

Dette notat er skrevet mhp. at etablere den bedst mulige platform for vores lokale drøftelser. Det tager udgangspunkt i de overvejelser, som IÆK-medlemmerne af fakultets arbejdsgruppe lagde frem på seminaret d. 6. og 7.10., og som Birgit Eriksson har refereret i en mail til alle fra 12.10. For god ordens skyld bør jeg dog tilføje, at udspillet står for egen regning og er et forsøg på også at medtænke så mange som muligt af de øvrige indspil, der er fremkommet i første del af processen.

I forsøget på at afbalancere synspunkterne har jeg i særdeleshed lagt vægt på følgende hovedpointer fra de indledende drøftelser:

- behovet for decentralisering af beslutningskompetencer, så muligheden for agens på fag- og afdelingsniveau kan (re)etableres
- behovet for direkte fagrepræsentation i studienævn og den dermed forbundne mulighed for at forestå fagudvikling på de enkelte fag

- behovet for nær og nærværende personaleledelse hos én leder, der har ledelsesforpligtelsen over for alle afdelingens VIP'er (seniorer såvel som adjunkter, postdoc'er og ph.d.-studerende), har eksekutivkraft til at bedrive ledelse og tager sigte på den enkeltes samlede opgaveportefølje (altså både forskning og undervisning)
- ønsket om at fastholde de mange gode effekter, som forskningsprogrammerne har haft
- behovet for at forbedre mulighederne for at profilere den faglige identitet
- behovet for at skabe en organisation, der understøtter muligheden for at få den administrative support bragt tættere på fagmiljøerne

Afdelinger med mere slagkraft som organisatorisk rygrad

Især behovet for decentralisering af beslutningskraften, muligheden for at fastholde og udvikle en faglig identitet samt ønsket om nær personaleledelse kalder på en afdelingsbaseret grundlogik.

Der er ikke umiddelbart blevet givet udtryk for ønsker om at få justeret organiseringen på dette punkt, men muligheden for at lave større afdelinger har været oppe at vende, og da afdelingsstrukturen i dette forslag tænkes at udgøre ryggraden i organisationen, bør spørgsmålet genovervejes i lyset af den organisatoriske helhed, der her foreslås etableret.

De tre nævnte forhold synes dog også at kalde på afdelinger af nogenlunde den størrelse, som de kommende afdelinger har. Bliver afdelingerne væsentligt større end de nuværende, kan det vise sig vanskeligt for afdelingslederne at leve op til ønsket om nærværende ledelse og behovet for at have nærmeste ledere med konkret indsigt i udviklingslogikken i afdelingernes fag.

Af denne årsag foreslår jeg, at vi bygger vores fremtidige organisering op omkring de allerede aftalte afdelinger.

Det er blevet fremhævet, at det for at få afdelingsstrukturen til at fungere er afgørende, at afdelingslederne får den fornødne kompetence, så der er reel beslutnings- og handlekraft på dette niveau. I og med den overgang til en afdelingsstruktur, som vi er i færd med at etablere, er der allerede ved at finde en decentralisering sted. Vi bør dog benytte anledningen til at drøfte, hvilke muligheder vi har for at lægge yderligere handlekraft ned på afdelingsniveau. Ifølge indmeldingerne drejer det sig ikke mindst om at give afdelingslederne mulighed for

- at lave konkrete aftaler om indsatser og timehonorering med afdelingens VIP'er
- at give tilsagn om kompetenceudvikling i forbindelse med MUS
- at indgå aftaler om undervisning med udgangspunkt i den enkelte medarbejders samlede arbejdsopgaver, herunder ikke mindst forskning
- at bevilge driftsmidler til aktiviteter af særlig betydning for afdelingen
- at iværksætte uddannelsestiltag på fagene i afdelingerne
- at kunne disponere økonomisk

Ud over dette gælder det om at udvide afdelingsledernes generelle indflydelsessfære, herunder ikke mindst hvad angår hele komplekset omkring stillingsbesættelser (formulering af stillingsindhold og opslag, nedsættelse af bedømmelsesudvalg, deltagelse i ansættelsesudvalg, mv.).

Det vanskeligste og samtidig springende punkt er utvivlsomt spørgsmålet om, hvordan vi bedst uddelegerer muligheden for at kunne disponere økonomisk. Vanskeligheden består dels i, at det gælder om at holde balancen, idet institutniveauet bliver nødt til at fungere som platform for en solidarisk økonomi, dels i at der vil være en uforholdsmæssig stor administrativ ekstraomkostning forbundet med oprettelsen af "cigarkasser". Vi bliver derfor nødt til at fastholde grundøkonomien på institutniveau, og det drejer sig således først og fremmest om at finde måder at gøre det muligt for afdelingsledere at handle inden for nærmere fastlagte rammer.

Jeg foreslår derfor, at der finder en forøget uddelegering af kompetence til afdelingslederne sted, og at vi iværksætter en udredning af, hvilken økonomisk handlekraft der inden for rammerne af en solidarisk institutøkonomi er brug for.

Fire studienævn på tværs af afdelinger

Mens det forekommer mig at være mest hensigtsmæssigt at opretholde den vedtagne afdelingsstruktur, giver mange tilbagemeldinger udtryk for, at vi bør ændre på uddannelsesorganiseringen.

Der ser ikke ud til at kunne opnås fuldstændig konsensus om denne del af organisationen, men mange har fremsat ønsker om at lave en struktur, der giver mulighed for direkte repræsentation i studienævn for alle fag. Forudsætningen for en sådan direkte repræsentation er, at vi etablerer flere studienævn på instituttet. For fortalene for flere studienævn handler det om at opnå reel indflydelse på beslutninger om studiernes udvikling. Til dette formål er den uformelle UFU-organisering ikke nødvendigvis tilstrækkelig, fordi beslutninger taget i dette regi kan "overrules" af instituttets enlige studienævn.

Behovet for direkte repræsentation står imidlertid ikke alene. Det afbalanceres af et behov for at facilitere samarbejde på tværs af afdelinger, ensrette behandlingen af enkeltsager, aftale fællespolitikker og -praksisser på en række områder samt spejle de enkeltfaglige uddannelser i andre uddannelser - for blot at nævne en del af de tværgående opgaver, som vores nuværende institutstudienævn har løftet på bedste vis, og som vi gerne også fremover skulle kunne håndtere.

Dette dobbelte behov peger i retning af, at vi dels har brug for at "sænke" studienævnsniveauet til et niveau, der muliggør direkte repræsentation for alle fag, dels at vi må sikre os, at der kan koordineres på tværs af hele instituttet. Og eftersom behovet for personalenær ledelse tilsiger, at vi ikke hæver afdelingsniveauet væsentligt over det nuværende niveau, synes løsningen at være etableringen af studienævn, der går på tværs af afdelingsstrukturen.

Med henblik på at imødekomme ønsket om direkte repræsentation foreslår jeg, at vi etablerer fire afdelingsoverskridende studienævn.

Når der kun foreslås fire studienævn og ikke fx ni (altså svarende til det nuværende UFU-niveau og det kommende afdelingsniveau), skyldes det flere forhold. Dels er forslaget udtryk for et forsøg på at imødekomme den kritik af, at UFU-niveauet visse steder er for tilfældigt konstrueret mht. den bagvedliggende fagklynge, der er blevet fremsat. Følger man denne kritik, bør studienævn placeres på et trindhøjre niveau. Dels vil koordinering på tværs af instituttet blive meget tungere og ressourcekrævende med mange studienævn. Og sidst men ikke mindst vil belastningen af administrationen blive meget større, hvis den skal supportere mange studienævn, ligesom der vil blive tale om et noget større træk på vores VIP-ressourcer, hvis mange flere skal sidde i studienævn.

I tråd med denne tankegang foreslår jeg konkret, at afdelingerne på Katrinebjerg og kasernen deler hvert deres studienævn, mens vi samler henholdsvis store og små fag i to studienævn lokaliseret i Nobelparken.

Der ligger flere rationaler til grund for dette forslag. For det første er der grundlæggende en faglig logik på færde. Der er blevet fremlagt overvejelser over, hvorvidt andre kriterier for en eventuel studienævnsopdeling kunne tages i anvendelse, men jeg vælger her at følge den traditionelle faglige logik som udgangspunkt. For det andet bør der tages højde for den risiko for, at der vil kunne opstå ubalancer mellem store og små fag ved indførelse af flere studienævn, som især repræsentanter for de store fag har fremført. Det er i en bestræbelse på at tage højde for dette, at jeg foreslår et storfags- og et småfagsstudienævn i Nobelparken (i stedet for at lade den gamle institutlogik slå igennem). I samme retning peger for det tredje, at man vel med nogen ret kan hævde, at store og små fag i vid udtrækning har ensartede udfordringer at skulle tackle.

Forslaget vil resultere i følgende struktur, idet de nævnte fag hver tænkes at have en repræsentant i hvert deres studienævn:

Studienævn for Informations- og medievidenskabsfag

Digital Design

Informationsvidenskab

Journalistik

Medievidenskab

Studienævn for Kunstfag

Børnekultur

Dramaturgi

Kunsthistorie

Litteraturhistorie

Museologi

Musikvidenskab

Retorik

Æstetik og Kultur

Studienævn for Tysk og Romansk samt Lingvistik og Semiotik

Fransk
Italiensk
Kognitionsvidenskab
Lingvistik
Semiotik
Spansk
Tysk

Studienævn for Nordisk, Engelsk og Oplevelsesøkonomi

Engelsk
Nordisk
Oplevelsesøkonomi

Mht. det fjerde studienævn bør det formentlig overvejes, hvorvidt der skal være mere en én repræsentant for hvert af fagene. Dels rummer Nordisk flere mindre fagligheder (Norrøne studier og Begivenhedskultur), dels bør balancen mellem de to store fag med fuld uddannelsesportefølje og Oplevelsesøkonomi, der dels "kun" findes som en kandidatuddannelse, og som udgør et samarbejde med flere eksterne partnere og derfor også har en styregruppe tilknyttet, overvejes.

Man kan på den ene side opfatte den foreslåede ændring som en "sænkning af" studienævnsniveauet til et niveau, hvor alle fag kan opnå repræsentation. Men man kan på den anden side også opfatte den som en formalisering og "hævning" af UFU-niveauet. Som IÆK-repræsentanterne i fakultetets arbejdsgruppe har fremhævet, giver strukturen under alle omstændigheder ikke blot mulighed for at sikre direkte repræsentation i et besluttende organ. Formaliseringen af UFU'erne på et trin højere niveau giver også mulighed for, at vi kan "sænke" UFU-niveauet de steder, hvor der er behov for at have mere kraft på enkeltfagsniveau (fx klyngerne "tyskromansk" og "kunsthistorie, museologi, Kultur og Æstetik"), og fastholde de fællesfaglige uddannelsesfagudvalg, hvor det giver mere mening (fx "Informationsvidenskab og Digital Design").

Som de forskellige vurderinger af, hvorvidt vi har behov for flere studienævn, har vist, er situationen på de respektive fag ikke ganske ens. I betragtning af de forskellige virkeligheder må man forestille sig, at den foreslåede struktur kan blive anvendt forskelligt. I visse hjørner af instituttet vil det grundlæggende arbejde med tilrettelæggelse og udvikling af studierne formentlig først og fremmest foregå i uddannelsesfagudvalgene, mens det andre steder vil være studienævnsniveauet, der bliver det "naturlige" sted for arbejde. Blot skal man selvfølgelig gøre sig klart, at sager, der kræver formelle beslutninger, naturligvis fortfarende skal håndteres i studienævnene.

For at angive den øgede tæthed på faglighederne kan man tillige overveje at anvende benævnelserne "fagudvalg" i stedet for "uddannelsesfagudvalg", ligesom man kunne omtale formændene som "fagudvalgsledere" i stedet for fagkoordinatorer.

Et tværgående studiekoordineringsudvalg og én studieleder

Ud over det øgede ressourcetræk på såvel studieadministrationen som VIP-ressourcer er forslaget om flere studienævn forbundet med den ulempe, at vi risikerer at miste både kraft til at koordinere på tværs af instituttet og evne til at kunne overskue instituttets samlede uddannelsesportefølje, fordi vi ikke længere vil have et organ med fokus på helheden.

For at imødegå denne risiko foreslår jeg, at vi opretter et studiekoordinationsudvalg, og at vi fortsætter med blot at have én studieleder på instituttet.

Studiekoordinationsudvalget er tænkt som en forstærket version af det nuværende studienævns forretningsudvalg og tænkes bemandet af de fire studienævnsformænd, studienævnsnæstformænd, studielederen og uddannelseskonsulenten. Udvalget tænkes bl.a. at få til opgave at sikre ensartethed i behandlingen af enkeltsager, koordinere fælles uddannelses- og undervisningsinitiativer (som fx nye uddannelser og udbud som fx profil- og HUM-fag), samle pointer og synspunkter op fra studienævn mhp. etablering af fælles retningslinjer og omvendt sikre, at fælles forhold bliver drøftet i de respektive studienævn. Fælles uddannelsesinitiativer kan ligeledes tages i dette organ.

Det er blevet foreslået af IÆK-repræsentanterne i fakultetsarbejdsgruppen at fastholde fællesstudienævnet som et formelt studienævnsorgan. Når jeg i stedet foreslår at gå den mindre formelle vej og blot operere med et koordineringsudvalg, skyldes det ikke mindst et ønske om at undgå at skabe grobund for stridigheder mellem studienævn på forskellige niveauer. Medmindre man klart adskiller opgaveporteføljen mellem de decentrale og det centrale studienævn, vil sådanne stridigheder let kunne opstå, fordi nævnene på begge niveauer (med loven i hånden) vil kunne påberåbe sig retten til selvbestemmelse.

Valget synes at stå mellem studienævn på forskellige niveauer med klart adskilte opgaveporteføljer eller studienævn på et niveau og et uformelt samarbejdsorgan, hvis opgaver først og fremmest er at koordinere de fælles bestræbelser. Mit forslag om et mindre formelt organ i toppen af instituttet beror også på, at det er min vurdering, at vi først og fremmest har behov for at sikre det tværgående samarbejde og først i anden omgang har brug for at få varetaget håndteringen af særlige uddannelsesenheder.

Dertil kommer endelig, at der er en vanskelighed forbundet mht. bemanningen af det overordnede studienævn, idet det som i det nuværende studienævn ikke vil være muligt at lade alle fag være repræsenteret via en UFU-leder. Laver man et koordineringsudvalg, løser repræsentationsudfordringen sig - i hvert fald delvist - idet alle vil være repræsenteret af deres respektive studienævnsformænd.

Ligesom studiekoordineringsudvalget er nødvendigt af hensyn til instituttets sammenhængskraft, er det formentlig mest hensigtsmæssigt at nøjes med en enkelt studieleder, hvis aktiviteterne skal bindes sammen på tværs.

Man skal dog ikke være blind for, at etableringen af fire studienævn skaber en udfordring med hensyn til valget af studieleder. Studienævnene vil således kunne pege på forskellige kandidater, og det kan derfor blive nødvendigt at vælge mellem flere indstillede kandidater. Problemet er dog til at leve med, idet der udelukkende er tale om en risiko med hensyn til studielederens legitimitet, idet det formelt er dekanen, der udpeger studielederen efter indstilling fra instituttets studienævn. Efter indstillingsprocessen vil der således være en udpegningsproces, hvis udfald bestemmes af ledelsen. (Måske bør det for god ordens skyld lige nævnes, at vi faktisk har fortilfælde for asymmetri mellem studieleder og studienævn, idet der på IKS i dag er to studienævn, men kun én studieleder.)

Her ved vejs ende af mit forslag til en fremtidig organisering af uddannelsesområdet bør jeg lige nævne, at forslaget rummer det samme dilemma mht. relationen mellem ledelsesstreng og valgt repræsentation i studienævn, som vil være til stede i den foreslåede logi. Måske endda i potenseret form, fordi vi vil få en organitrekant at tage hensyn til bestående af studienævn, koordineringsudvalg og ledelseskredsen, hvor afdelingslederne sidder. Denne konstruktion dels spørgsmål om kompetenceforhold mellem organerne. Dels fremkalder den fornyede overvejelser over, hvorvidt det vil være en fordel eller en ulempe, at afdelingslederne vælges ind i studienævnene (idet det da også vil være blandt disse, at studienævnsformændene og dermed repræsentanterne i studiekoordineringsudvalget vil skulle findes). Dels stiller spørgsmålet sig, om vi i lyset af dette kan leve med forskellige praksisser mht., hvem der kan vælges ind i de respektive studienævn. Beslutter vi os for at gå den foreslåede vej, bliver det nødvendigt at få disse spørgsmål afklaret.

Reorganisering af forskningsprogrammer og forskningsudvalg efter evalueringsproces

Mht. forskningsprogrammerne og forskningsudvalg må jeg i første omgang nøjes med et hjørnespark. Det står allerede klart, at vi i og med overgangen til en grundorganisering baseret på afdelinger, hvis ledere skal tage sigte på medarbejdernes samlede arbejdsindsats (og dermed altså også forskningsopgaverne), har brug for at genoverveje forskningsprogrammernes rolle.

I forbindelse med de decentrale drøftelser i fakultetseftersynet er der fremkommet divergerende tilbagemeldinger angående forskningsprogrammernes værdi. Der hersker således ikke enighed om vurderingen af fordele og ulemper ved den obligatoriske deltagelse i et forskningsprogram. Ganske mange har dog været glade for programmerne, og det er blevet fremhævet, at det gælder om ikke at sætte gevinsterne ved etableringen af forskningsprogrammerne over styr.

Der er lagt op til en evaluering af forskningsprogrammerne på fakultetsniveau til sommer. Da vi skabte forskningsprogrammerne i foråret 2012, besluttede vi således at tage dem op til genovervejelse efter en treårsperiode. På den baggrund gælder det om at være klædt på til at tage diskussionerne medio 2015.

Jeg foreslår derfor, at vi indtil videre forsætter med en uforandret forskningsprogramstruktur, og at vi sætter tid af til at drøfte forskningsprogrammernes mulige rolle i en fremtidig organisation i løbet af forårssemestret.

Vores drøftelser i august og september har ligeledes gjort det klart, at det gælder om at fastholde forskningsudvalget som en central spiller i instituttets akademiske offentlighed, men at det er nødvendigt at genoverveje sammensætningen af udvalget, hvis den grundlæggende organisering af forskningen i programmer ændres væsentligt. Lige nu består det af forskningsprogramledere og ph.d.-programledere. For så vidt deltagelse i forskningsprogrammerne ender med at blive frivillig (sådan som det utvivlsomt vil blive foreslået af fakultetsledelsen), vil både programmernes karakter og programledernes portefølje uvægerlig blive påvirket. Det er også langt fra sikkert, at vi vil skulle have de samme programmer, og endelig vil det være nødvendigt at sikre, at alle afdelinger føler sig repræsenteret i forskningsudvalget. På denne baggrund bliver det vanskeligere at fastholde princippet om, at det er programlederne, der (sammen med ph.d.-programlederne) udgør forskningsudvalget.

Spørgsmålet om, hvorledes vi organiserer forskningsudvalget hænger således intimt sammen med, hvilke svar vi giver på spørgsmålet om forskningsprogrammernes rolle. Overvejelser over en reorganisering af instituttets forskningsudvalg bør derfor indgå i forårets drøftelser om forskningsprogrammerne fremtidige rolle.

Jeg foreslår derfor også, at vi indtil videre forsætter med en et uforandret forskningsudvalg, men at vi også inkluderer spørgsmålet om bemanningen af et fremtidigt forskningsudvalg i forårets drøftelser.

Ændring af institutnavn og fastlæggelse af afdelingsnavne

Især fra kolleger på Katrinebjerg er der blevet udtrykt behov for at genoverveje institutnavnet, fordi det for fagene her er vanskeligt at identificere sig med overkategorierne "æstetik og kommunikation". Vanskeligheden er selvfølgelig at finde et dækkende navn for de mange forskellige fagligheder, der indgår i instituttet, men det er meget tænkeligt, at vi kan gøre det bedre, hvis vi ikke behøver at være forpligtede på den todeling, som var en væsentlig baggrund for, at vi kom til at hedde, hvad vi gør.

Det siger sig selv, at institutnavnet kun er et problem, for så vidt det besluttes at fortsætte med de nuværende institutter, men da en ændring af institutnavnet også kan komme til at indgå i den endelige indstilling fra fakultetsledelsen, har vi brug for at nå frem til et godt bud inden udgangen af dette semester.

Jeg foreslår derfor, at vi i løbet af efteråret drøfter mulige alternativer til det nuværende institutnavn, der både er abstrakt nok til at rumme alle instituttets enkeltfag og konkret nok til at markere en fællesprofil.

Et væsentligt moment i muligheden for at profilere faglighederne er imidlertid at få bragt afdelingsnavnene mere i spil, fordi det er på dette niveau, at man for alvor kan blive fagspecifik. Ud over bestræbelsen på at decentralisere handlingskompetencen handler overgangen til en afdelingsstruktur også om dette.

Det er klart, at navngivningen af afdelingerne vil afhænge af, hvorvidt vi som foreslået fortsætter med de ni afdelinger. Gør vi det, kan vi tage udgangspunkt i de nuværende fagklynge navne, der dog muligvis skal justeres en anelse. Fx skal der tages stilling til, hvorvidt mindre eller meget tværgående uddannelsesinitiativer er store nok til at indgå i navnet eller ej. Eksempler på sådanne områder er museologi, norrøne studier og oplevelsesøkonomi.

Jeg foreslår derfor, at vi i forbindelse med diskussionen om afdelingsinddelingen også vender spørgsmålet om navne med udgangspunkt i ønsker fra de lokale fagmiljøer.

Bedre administrativ understøttelse af afdelingerne

Det er også nødvendigt at knytte et par bemærkninger til det meget markante behov for at få bedre support til fagmiljøerne fra det administrative center på Arts.

Når det i denne omgang kun kan blive til et par bemærkninger, skyldes det, at der med henblik på at få løst problemerne på dette afgørende område (og som en konsekvens af AU-ledelsens stadfæstelse af omlægningen af front office til et fakultetsadministrationscenter) vil blive sat gang i en særskilt proces på fakultetet på dette område. Det er tanken at inddrage instituttets fagmiljøer stærkt i denne proces, hvis mål er at få sikret etableringen af de nødvendige kontaktflader mellem de respektive fagmiljøer og administratorerne i det administrative center.

Hovedpointerne i denne forbindelse er ofte blevet trukket frem. Det drejer sig i særdeleshed om

- at forbedre understøttelsen af lokalmiljøerne og deres ledere
- at retablere et administrativt nærvær i lokalmiljøerne, i særdeleshed mht. de funktioner, der spiller den allerstørste rolle i organisationen, hvilket på LÆK især vil sige de studierelaterede områder
- at sikre kontaktflader på fagmiljøniveau og ikke kun på institutniveau
- at skabe lette og enkle indgange til administrationscentret
- at vende strømmen af administrative opgaver, der overgår fra TAP- til VIP-personalet

For at komme hurtigst muligt i gang med at få skabt en positiv udvikling på de administrative område vil også denne proces blive sat i gang med det samme af Ole Jensen, der siden i onsdags har fungeret som administrationschef for fakultetets administrative center. Der kommer en selvstændig procesplan for denne del af reorganiseringen.

Den videre proces

Som det fremgår af flere af de ovenstående forslag har vi på én og samme tid travlt og god tid. Vi har travlt, fordi vi skal være på plads med hovedkonturerne af organisationsforbedringerne inden udgangen af dette semester. Sådan må det være, fordi vi skal være sikre på, at der ikke bliver truffet fakultetsbeslutninger, som gør det vanskeligt for os at få bragt en fornuftig og tilfredsstillende institutorganisation på plads. Omvendt har vi god tid til at få detaljerne på plads, fordi vi jo har besluttet at rulle den allerede aftalte organisationsforbedring ud fra primo 2015 og derfor har hele næste år til at få bokset det næste sæt af forandringer på plads.

Jeg skal selvfølgelig nok sørge for at styre os igennem både den presserende og den mindre presserende del af processen. Jeg går allerede i gang med drøftelserne i de respektive organer i denne uge og vil bede afdelingslederne om at sørge for, at alle får mulighed for at forholde sig til mit udspil i de lokale fagmiljøer. Vi kan lige nå at have et fælles medarbejdermøde med organisationsemnet på dagsordenen i slutningen af november.

Velkommen til endnu en organisationsrefleksion på LÆK
NL